

Nr 72

Av herr Börjesson i Falköping, om *djurägares ersättningskyldighet för skada å annans djur.*

I byggningsbalken 22 kap. 7 § stadgas följande:

»Dräper få annans få, som ej ätas kan; betale ägaren hälften av dess värde, som dräpt blev. Kan det ätas; gälde fjärdung, och det döda tage han, som det förr ägde. Nu varder få sargat av få; betale halva läkeslön och halva skadan. Är få vant att skada göra, och vet det ägaren, eller är han där om varnad; gälde dubbelt mer än sagt är.»

Denna paragraf ingick i 1734 års lag och gäller alltså fortfarande. Man får naturligtvis förutsätta, att bestämmelsen var i överensstämmelse med rättsuppfattningen i den tid, då den tillkom. Nu torde det väl dock vara enighet om att lagparagrafen är föråldrad. För vår rättsuppfattning är det anmärkningsvärt, att i det fall att få dräper annans få skall ägaren av det angripande djuret — oberoende av vållande — betala halva värdet av det dödade djuret, om det ej kan ätas, och fjärdedelen av värdet, om djuret kan ätas, varvid den tidigare ägaren får behålla djuret. Men om det angripande djurets ägare vet, att hans djur har vana att göra skada, eller om han varnats därom, skall han gälta dubbelt.

Denna ålderdomliga bestämmelse i byggningsbalken om djurägares ersättningskyldighet i fråga om skada, som honom tillhörigt få tillfogar annans få torde numera sällan behöva tillämpas vid domstol. Från de senare årtiondena har endast två rättsfall i högre instans refererats, det ena från Svea hovrätt 1921 och det andra från högsta domstolen 1955.

Lagparagrafen kommer emellertid till användning vid försäkringsbolagens reglering av dylika skador. I regel nöjer sig den djurägare, som fått djur skadat eller dödat, med det framräknade skadebeloppet — oavsett att han inte är tillfredsställd med skaderegleringen. Endast i undantagsfall torde man vända sig till domstol för att få skadan rättsligen prövad. Helt naturligt är det svårt att bedöma till vilket antal dylika skador regleras enligt den ovannämnda lagparagrafens bestämmelser. Man kan dock förutsätta att antalet är icke obetydligt.

Oavsett antalet av fall synes det motiverat att byggningsbalkens 22 kap. 7 § får en utformning i överensstämmelse med gällande uppfattning om ersättningskyldighet för den som är vållande till uppkommen skada. Vid nuvarande tillämpning får djurägare, som utan eget vållande fått djur skadat eller dödat av annans djur, i de flesta fall vidkännas avsevärda för-

luster. I en ny utformning av paragrafen bör stadgas, att djurägare, som är vållande till skada å annans djur, skall vara skyldig att ersätta skadan till dess fulla värde.

En sådan ändring synes nödvändig för att man skall kunna garantera en skadereglering i försäkringsfallen i överensstämmelse med vår tids rättsuppfattning. Det är helt naturligt att försäkringsbolagen anser sig böra använda en skadereglering enligt ifrågavarande lagparagrafs bokstav, så länge det föråldrade stadgandet kvarstår.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om prövning och förslag till en sådan utformning av byggningabalken 22 kap. 7 §, att däri stadgas, att person, som vållat att honom tillhörigt djur orsakat skada å annans djur, skall vara skyldig ersätta den uppkomna skadan till dess fulla värde.

Stockholm den 17 januari 1964

Bengt Börjesson

i Falköping